

[Bjørner.]

os under en suverænitæt, der går udover og på tværs af landegrænser.

I den debat, der tidligere har fundet sted om, hvor meget eller hvor lidt de nye tanker fra Marshallorganisationen vil berøre os, har det været fremhævet, at vi med vor handelspolitik, med vor opstilling af frilister o. s. v. ikke måtte bringe beskæftigelsen herhjemme i fare, og den ærede ordfører for socialdemokratiet var også inde på dette spørgsmål. Beskæftigelsespolitik lyder jo kønnere end protektionisme. Protektionisterne har altid brugt arbejdsløshedens spøgelse som et tågeslø for deres egne økonomiske interesser. Det er sørgeligt, synes jeg, at høre de samme udtryk nu fra det tidligere frihandelsvenlige arbejderparti. Forholdet er naturligvis det, at fri konkurrence udefra ikke vil gøre de danske arbejdere arbejdsløse, og at den fri konkurrence tvinger varepriserne ned og gør os det muligt at producere til konkurrencemæssige priser. Det er netop dette, der sætter sving i erhvervslivet og skaffer produktiv beskæftigelse og en højere realløn for arbejderne. Det er måske tilgiveligt, at man, før man kom ind på restriktionspolitikken, kunne gå og tro på, at man kunne bevare beskæftigelsen ved at udelukke konkurrence, men efter at man har gjort erfaringer, der viser det modsatte, burde man ikke holde fast ved den overtro.

Vi har i udvalget modtaget henvendelse fra Grossistsammenslutningen af 1930, der henviser til, at for Danmarks vedkommende var arbejdsløsheden i femåret 1927—1931, altså før valutacentralens tid, gennemsnitlig 17,6 pct., medens den i femåret 1932—1936 under valutacentralen var 24,3 pct. Arbejdernes interesser er ikke altid socialisternes interesser, og arbejderne interesser falder ikke altid sammen med industriherrerne interesser. Vi skal ikke glemme, at vor relativt høje levestandard herhjemme beror på og er afhængig af vor evne til at handle frit med udlandet. Vort landbrug er eksporterende, og store dele af industrien er eksporterende. Hvis vi fordyrer omkostningerne for landbruget og eksportindustrien, ned sætter det naturligvis arbejdsmuligheden og levestandarden. Før krigen var sådan noget som 4 pct. af den danske befolkning beskæftiget eller afhængig af den beskyttede hjemmeindustri; alle de, der arbejdede i eksportindustrien eller landbruget, havde skade af beskyttelsen.

Det har været nævnt, at i liberaliseringen af samhandelen stod Danmark svagt, fordi vore toldsatser var relativt lave. Jeg mener,

det modsatte er tilfældet, at vi netop er bedre stillet, fordi vore toldsatser er lave og frigørelsen for de kvantitative restriktioner derfor kommer til at betyde noget for vor konkurrenceevne.

Som jeg sagde før, arbejderne interesser og industriherrerne interesser falder ikke sammen. Vi har i udvalget modtaget mange henvendelser, men denne gang har man set en ny form for henvendelse til et folketingsudvalg. Man har i dagbladene set store, dyre annoncer, der har haft til formål i arbejderkredse at oparbejde modstand mod handelens frigørelse. Jeg har her en annonce fra dagbladet „Politiken“ fra den 5. november indrykket af Dansk Gummi Industri, hvori man søger at bilde Danmarks fabriksarbejdere ind, at gummiindustrien toldmæssigt er dårligt behandlet. Det er formodentlig meningen at forberede en yderligere toldbeskyttelse for gummiindustrien.

Må jeg ikke i anledning af denne provokation sige, at gummiindustrien burde være den sidste til at tale om noget sådant. Et andet firma indenfor samme industrigren fik ved toldloven i året 1932 en fordobling eller en tredobling af den toldbeskyttelse, fabrikken indtil da havde nydt. I 1930—31 havde fabrikken haft store tab, og dens aktier noteredes i september 1931 i en kurs af 10. Så kom toldbeskyttelsen og så kom valutacentralens beskyttelse, og fabrikken fik et faktisk monopol på de varer, den fremstillede.

Man må regne med, at den har haft lejlighed til at konsolidere sig og rationalisere gennem alle disse års monopolindtægt. Det gælder mange industrier. Det ville være rimeligt at mene, at de nu måtte kunne klare sig i konkurrencen. Hvis de ikke kunne det, tror jeg ikke, man skal fæste lid til, at en nok så høj toldbeskyttelse vil kunne få dem til at leve. Men hvorledes gik det med den gummiindustri virksomhed? Ja, i går noteredes dens aktier i kurs 291, og så har den i de år, der forløb, siden den fik toldforhøjelse, i alt udbetalt udbytter på 221 $\frac{2}{3}$ pct. Den spekulant, der i september måned 1931 anlagde 10 000 kr. i aktier i denne virksomhed til kurs 10, fik altså aktier på nominelt 100 000 kr., han har i de forløbne år modtaget udbytte på 221 000 kr., han kan sælge sine aktier i dag for 290 000 kr., d. v. s., at han kan indkassere en gevinst på godt og vel 500 000 kr. på sin investering af 10 000 kr. uden at have rørt en hånd for at frembringe de værdier. Hvis man skal betegne en politik af denne art, kan man finde det adækvate udtryk for det, hvis